

EDINOST

Glasi slovenskega političnega društva za Primorsko

sv. edinosti je moč.

«EDINOST» izhaja 2 krat na teden vsako sredo in soboto o poludne. Cena za vse leto je 6 gl., za polu leta 3 gl., za četrt leta 1 gl. 50 kr. — Posamezne številke se dobivajo pri opravištvu in v trafikah v Trstu po 5 kr., v Gorli in v Ajdovščini po 6 kr. — Naročnice, reklamacije in inserate prejema Opravištvu, via Torrente, «Nova tiskarna».

Vsi dopisi se pošiljajo Uredništvu «via Torrente» «Nuova Tipografia»; vsak mora biti frankiran. Rokopisi brez posebne vrednosti se ne vračajo. — Inserati (razne vrste naznaila in poslanice) se zaračunajo po pogodbi — prav cenó; pri kratkih oglasih z drobnimi črkami se plačuje za vsako besedo 2 kr.

Proti socijalizmu.

(Konec)

Glede na državam sploh preteče zlo je tudi naša vlada predložila državnem zboru dve postavi, kateri obe imati namen, da omejeje kolikor mogoče socijalistično in anarhično rovanje. Prva prepoveduje društva, v katerih dobiva zavetje socijalistično rovanje, društva, katera hočejo podkopati red v državi, v družbi; prepovedujejo se shodi, pri katerih bi se gojilo socijalistično rovanje; taki shodi naj se prepovedo ali razpustijo. Obstoječa društva, katera gojijo socijalistične tendence, naj se razpustijo. Društva za medsebojno podporo, katera pa vendar ne gojujejo razen tega še socijalistične namere, naj se denejo pod državno nadzorstvo in njih upraviteljstvo naj se izroči vladnim organom. Udeleževanje pri takih društvih se ostro kaznuje, istotako nabiranje članov za taka društva. Perijodične tiskovine, katere delujejo na prevrat obstoječega državnega in društvenega reda, se smejo zatreti. Vsi tisti, kateri se udeležujejo takih socijalističnih agitacij, nakopljejo si veliko odgovornost. Druga postava pa obče prepoveduje razstrelila pripravljati, jih v trgovini razširjati in dopuščati jih sploh imeti le z dovoljem kompetentnih oblasti.

To je na kratko zadržaj važnih zakonov, katera sta pač v nasprotju se svoboščino, ali obrnena nista proti poštenim državljanom in posebno tistim ne, kateri socijalizem in anarhizem, kakor ga pridigajo nekateri apostoli à la Most, Marx itd. obsojajo, kakor ga sploh obsojuje vse naše slovensko ljudstvo, katero se najrajši drži običajev svojih pradedov in je verno onim človeškim napravam, katere je podedovalo od svojih dedov in pradedov.

PODLISTEK.

Viktorica.

(Odlomek iz «Babice».)

Lovce pripoveduje:

Viktorica je kmetiška hči iz Žernova. Njena roditelja sta vže davno pokopana, ali brat in sestra jej živita še danes. Pred petnajstimi leti je bila Viktorica še kakor roža; blizu in daleč jej ni bilo jednake. Urna kakor srna, marljiva kakor bučela, nihče si ne bi mogel bil želeiti lepše neveste. Taka deklica, in če ima še doto, ne ostane pod polovnikom, to se samo ob sebi vé. Tudi o Viktorici se je govorilo po vsej okolici in snubači so si podajali duri. Očetu in materi bi mnogokateri bil po volji, ta in oni je bil premožen gospodar, in hči bi si bila dobro postljala, kakor pravijo, ali ona tega ni hotela umeti; le temu je bila prijazna, kdor je najbolje plesal, in še to le pri muziki.

V časih je očeta nevolja prišla, da hči snubee tako lehkomiselno oobija, za-

*) To povest smo ponatisnoli iz Krajčeve «Narodne biblioteke». Da na to podpre vredno podjetje obrnemo tudi oč naših naročnikov, pa tudi za vzgled mladim našim pisateljem, kako naj se pišejo povesti, da se narodu prijubijo in ga blažijo. Spisala je «Babica» češka pisateljica Božena Němcová in poslovenil jo Fr. Cegnar. To delo je eno izmed najlepših romanov, kar jih imajo Slovani. Uredn.

— Vlada sama pa je v svojem obestavi postavljajočim sporočilu na državni zbor povdarjala, da nikakor ne namerava s temi zakoni nasprotovati v postavnih mejah izraženim željam po reformah, katere se tičejo delalskih krogov, in da vse namere zadevajo le občenevarne nagibe socijalistov. — Tudi ne bode vlada zdaj nehala z delovanjem glede izboljšanja stanja delalcem sploh.

To vse nas pomiruje glede vladinih namer, kajti prvi vtis omenjenih predlogov je bil na vsak način nekoliko vznemirljiv na vsacega svobodoljuba. Ali, kakor smo uže rekli, včasih mora tudi svoboda trpeti zaradi bolezni, katere se pokažejo na človeškem društvu, in tako bolezen je gotovo socijalizem s terorističnim nagibom.

Skrb državnega zbora bode zdaj, da še nekatere oostrosti obeh postav odstrani in je tako sprejme, da ne bodo mogli vladni organi preveč motiti krogov sicer svobodnjaških društev in listov, kateri pa se sploh aktivno ne pečajo s socijalističnimi tendencami in nameni.

Kakor naša država, pa namerajo vpeljati enake protisocijalistične naredbe tudi druge države, in doživeli bomo v kratkem uprav križarsko vojno proti socijalistom in komunistom. Da ti zadnji ne bodo tako hitro mirovali; tudi tega smemo biti gotovi. Slišali bomo morda še o velikih zločinih, ali upravi bodo svet še bolj pretresli, in konečno mora priti do tacega studa pred takim bojem, da se bodo tudi republikanske države pridružile boju proti socijalizmu.

Pri vsem tem pa bi se vlade silno motile, ako ne bi ob enem socijalizma tudi s tem pobijale, da preiskujejo opravičene težnje nezadovoljnih delalcev. Silno bi naraščala nevarnost socijalistične propagande, ako bi vlade

ne ozirale se na opravičene težnje delalskega stanu in ne skrbale, da se stanje delalcev izboljša.

Vidi se sicer, da si nekatere vlade, mej njimi tudi avstrijska, na vso moč prizadevajo, da v tem obziru storé, kar je mogoče; toda težave so velike, in največe težave dela baš pretirani materijalizem našega veka. Prašanje je torej, ako bodo vlade mogle tudi proti tej bolezni, namreč proti vsaki dan rastočemu surovemu materijalizmu najti potrebnih zdravil. To bo uže nekoliko težavnejše, in bati se je baš zaradi tega nevarne krize po vsej Evropi.

Pametna vlada, ako tudi ne more popolnoma zabraniti take krize, pa more vsaj pametno pripravljati se na take ozbiljne čase, ona more učinke in nasledke take nevarne krize kolikor toliko paralizirati, to je ustavljati, da ne postanejo osodepolni, in baš zato imajo zdaj evropski državniki jako težko nalogo, nalogo, katera terja značajnih, modrih, energičnih in delalnih mož.

Situacija je jako resna; žalostno bi bilo za svet, ako bi jo državniki ne spoznali in prav ne ocenili. Treba je, da se začne z vso ozbiljnostjo delati posebno na polju narodnega gospodarstva in duševnega napredka; pred vsem je treba več paziti na odgojo mladine in ne pripuščati mladine nevestnim odgojiteljem; ob enem pa je treba tudi delati na to, da se posebno v naši državi povzdigne kmetijstvo, ter da se odpre obširno polje domači obrtniji, da se to obrtnijo oplodi po posrednej državnej pomoči, to je s kapitali po nizkih obrestih, da se niže stanove reši oderuštva onih stanov, ki so se vrgli v naročje naj-surovejšemu materijalizmu.

V tem obziru smo mi uže objavili prav dosti člankov, v katerih smo

hude očie. Nekateri so ga milovali, rekoč: «Moj Bog, kdo pa je kriv, da mu je mati narava pri rojstvu to podelila. In take očie imajo moč le do nekaterih ljudi, vsacemu se jih ni bati.» Pri vsem tem so se prestrašile sosede, kadarkoli je kako dete pogledal in naglo so pritekile drgnot ga z belo ruto, in kadarkoli je kako dete v vasi zbolelo, vselej so govorili: «Uroke ima, črni lovec ga je pogledal.» Poslednjič so se ljudje privadili k temu, da se ne plašijo, i mej deklicami se je celo čulo, da ne bi tako grd bil, da je bil prijazniši. Sploh pa je bila njih misel: «Kaj s tako čudnim človekom! Bog vé, kdo in od kakega je; morabit še človek ni; skoraj bi se človek pred njim prekrizal in rekel: Gospod Bog z menoj in hudo od mene! Saj ne pleše, ne govori, ne poje; pustimo ga!» In pustili so ga. Ali čemu je bilo vse to? Lahko so govorile: pustimo ga, ker za njimi ni hodil; ali Viktorica je imela pekel z njim.

Uže je nerada hodila, kamor jej ni neobhodno trebalo, da bi se le ognola očem, ki so jo vedno vspremljale. Vže se ni več veselila muzike, ker se je vselej iz kacega kota v krčmi na njo obračalo temno obličje; uže ni več hodila tako rada na prejo, ker je gotovo vedela, ako ne sedi v izbi, pa stoji zunaj pod oknom črni lovec, in deklici je mrla beseda na jeziku i nit se j-j trgala. To jej je bilo bitko. Vsakdo je opazoval na njej neko promembo, nihče pa ni mislil, da bi bil lovec temu kriv; imeli so ga za beba in mislili so je, da ga pušča Viktorica za seboj posto-

natančno nasvetovali obliko in mejo državne pomoči. — Ni torej treba, da bi denes v tej stvari še enkrat obširno pisali. — Mi sklenemo se željo, da bi pred vsem naši avstrijski državniki bili kos ne le izvršbi postav proti socijalizmu, ampak tudi izboljšanju socijalnih razmer v obče, ker le v zadnjem je prava zmaga.

Občni zbor polit. društva Edinost

dne 1. februarja 1885.

Predseduje g. Ivan Nabergoj, zapisuje g. V. Dolenc, vlado zastopa gosp. vitez Vidic, ces. k. policijski višji komisar. Nazočih je bilo 210 udov.

Predsednik odpre sejo točno ob 11. uri popoldne.

Pred vsem pozdravlja g. Nabergoj v mnogem številu dole ude, kar kaže, da so razumeli važnost današnjega zbora. Potem predstavi vladinega komisarja. — Nadaljevalje konstatuje pred vsem, da je društvo stopilo z letošnjim letom v 11. leto svojega delovanja. delalo je vedno častno in slovenski narod budilo. tako sicer, da je v tem društvu zadosti polja za delovanje vsacega poštenega Slovenca in da ni treba iskati drugih društev. V društvu «Edinost» moremo biti vsi bratje in složni bratje; v društvih pa, katere nam Italijani, to je Italijani skrajne stranke snujejo, pa moramo biti gotovi, da se nam stavijo le pasti. — Osnovale se je v Trstu v zadnjem času neko tako društvo pod imenom Concordia, katerega društva namen pa je prav za prav «discordia», kajti mi okoličani smo z mestom vedno v miru živeli in še denes so nam prijatelji Tržaški Italijani pravega avstrijskega mišljenja in mi tudi njim. Tako nam ni nasprotno politično društvo zmernih Italijanov, prijatelji so nam društveniki društva Austria in še nekaterih drugih patriotičnih društev. To je dokaz, da mi živimo v miru z onimi Italijani, kateri so dobri Avstrijci in spoštujejo načelo enakopravnosti.

Apostoli omenjenega novega društva tudi pridigajo, da je treba izgnati vse tujce, posebno Kranjce. Gospoda! kaj bi bil Trst, da ni v tem stol-tju zahajalo sem toliko tujcev, Trst je prav za prav mesto tujcev, skoraj vse Tržaške mestne rodbine so mlajšega pokolenja in mi okoličani smo gotovo najstarejšega tržaškega pokolenja od vsega tržaškega prebivalstva, razun

pati, ker si ne vé pomagati. Necega dné pa je rekla Viktorica tovaršicam: «To vam pravim, deklice, ako bi precej zdaj snubec prišel, vzamen ga, naj bo ubog ali bogat, lep ali ostuden, da je le iz druge vasi.»

«Kaj ti je na misel prišlo? Ali ti domá ni dobro, da tako bledeš, ali se ti mej namí toži?» odgovoré dekleta.

«Tega nikar ne mislite. Ali ni mi tukaj vstrpeti, dokler ostané. tukaj ni črni vojak. Ve tega še misliti ne morete, kako me ta človek muči in jezi. Uže ne morem v miru spati in moliti, povsodi me njegove očie vspremljajo, toži plakaje Viktorica deklicam.

«Ali, čapka, zakaj pa mu ne prepoveš za seboj postopati? Zakaj mu ne rečeš, da ga ne moreš trpeti, da ti je trn v peti?» svetovale so jej deklice.

«Ali nisem tega storila? Nikdar nisem z njim govorila; kako bi ga nagovorila, ko me vspremlja kakor senca? Poročila pa sem mu po njegovih tovarših.»

«No, in ni poslušal?» vprašajo deklice.

«To se vé, da ne; odgovoril je, da mu nema nihče nič poročati, da sme hoditi kamor hoče in h komur hoče. Sicer pa mi nikdar ni rekel, da me ima rad, naj mu tedaj ne poročam, da ga nečem!»

«Lejte, zarobljenca! jezé se deklice, kaj pa misli? To bi mu imele poplačati.» «Le s tacim nič ne začudenjate, mogel bi vam zasoliti,» svaré previdnejše.

Črni čari, kaj nam more storiti? Za to bi moral imeti kaj tacega, kar smo na te-

nekaterih izjem, in tudi mej redkimi starimi tržaskimi rodbinami nabavamo malo takih, ki bi nam ne bili prijatelji. Največi takih neprijatelji so naš sem došli majke Slave potujčeni sinovi. Sicer pa je v Trstu vsakdo pošten Avstrijec, ko pride sem, da pošteno dela in si kruh služi, domačin, in ako bi hoteli tujce iz Trsta poditi, začeti bi morali pri onih 16000 Italijanih, kateri v Trstu kruh služijo, pa so italijanski podaniki.

Grdo je torej govoriti o naših bratih, da so tujci, mej tem ko se niti o italijanskih podanikih tega ne govori. Da se ima na okoličane premalo obzira, to je krivda naš tistih, katero hočejo zdaj mej nas sejati prepire in neslogo. — Ali nekaj ko se je v tem obziru zboljšala stvar; pred 20 leti niste videli nobenega okoličana v kakej boljši javni službi v Trstu ali drugod; hvala Bogu, danes jih je že nekoliko, in vsak dan se množi število takih. A kedo je največ pomagal k temu? Ali morda oni gospodje ustanovniki Konkordije? Ne, vaši poslanci, katerih nekateri še danes sede v mestnem zboru, so poleg drugih rodoljubov največ k temu pripomogli. — Naši nasprotniki vam tudi svetujejo, da morata vse zastope voliti le domače ljudi.

V tem obziru se tudi društvo Edinost njema z našimi sovražniki; ono vam uže 11 let priporoča, da volite domačine, in kder je bilo to mogoče, tam se je tudi tako storilo; ali večkrat niso hoteli domačini prevzeti bremena, in zato je bilo društvo primorano kandidirati tudi nekatere druge zanesljive rodoljube, kateri ljubijo našo okolič, katera je slovenska in v kateri se tudi vsak pravi Slovenec, naj si bode od kodarkoli, domačega čuti. Nekateri sovražniki naši in po njih zaslepleni domačini širijo tudi krivo menenje, da je le »ta slovenščina« kriva vsega prepira, da naš zaradi nje nas okoličane ne more videti Tržaska gospoda. — Mene so gotovo razkričali po vsem Trstu kot najhujšega panslavista, in vendar so meni v Trstu vrata skoraj vseh poštenih Italijanov odprta, jaz in še kak drug moj prijatelj sjeemo v Trstu na stotine znancev in prijateljev tudi mej Italijani.

Poštenega in značajnega človeka povsod česte in radi imajo; ono vam tudi ponaša se svojim slovenstvom! Pač pa vsak pameten in pošten človek, in hodi si tudi še tako hud Italijan, zaničuje odpadnika, renegata, človeka, ki svoje menenje prodaja. — Verujte mi, da ako se tudi politični naši sovražniki na obraz lepi delajo takim renegatom, v srcu jih gotovo zaničujejo. — In kaj mislite, da nas ne bodo Italijani bolj spoštovali, ako bomo vedno značajno svoje terjali in trdili; nego ako jim bomo hlapčevali v dosego njih polit. namenov?

Le značajen človek uživa spoštovanje tudi sovražnikovo, in kder je spoštovan, tudi lože kaj doseže, nego pa kukavica, s katero ves svet navadno tako ravna, kakor z izžmeto limono, katera se vrže v smeti.

Kedo pa more sploh trditi, da mi okoličani nismo prijatelji mesta? Mi nismo mestu nikoli krivice delali, pač pa smo uže marsikatero krivico voljno prebili le zaradi ljubelega miru. Ali, da se ustavljamo stranki, katera ne čuti toliko za našo skupno domovino Avstrijo, kakor mi, to je naravno, to je naša sveta dolžnost, to je naša in starotržaska zgodovina, katere nismo mi okoličani nikoli zatajevali, na kar tudi s ponosom kažemo.

Tudi naše društvo je bilo od začetka sem vedno lojalno. Pravico ljubimo, kri-

lesu nosile, ali kaj takega nobena izmed nas od sebe ne dá, in od njega tudi ničesar ne vzamemo, čemu tedaj strah? — Nič se nikar ne boj, Viktorica! me bode mo vedno s teboj hodile, jednkrat uže izplačamo tega vraga,« kričje pogumniše deklice.

Ali Viktorica se je boječe krog sebe ozrla in neutolažena pri teh besedah vzdahnila: »Da bi me Bog tega križa otel!« Kar je Viktorica deklicam razodela, ni ostalo skrivno, naglo se je razneslo, celo čez polje do druge vasi.

Nekoliko dni potem je prišel nek postrežljiv človek iz sosednje vasi v hišo Viktoričinega očeta. Govorilo se je o tem in onem, sem in tja, predno je pravo sprožil, dabi ta in ta sin rad Viktorico vzel, da soga naprosili, naj gre vprašat, ali smejo priti snubit, ali ne?

»Potrpajte malo, povprašam Viktorico; naj vam ona odgovorí dá. Kar se mene tiče, jaz poznam Šimo in njegovega sina Antona, i ne ugovarjam; imajo dobro kmetijo,« reče stari prosci in odide v izbo klicat hčer, da se z njo pogovori.

Ko je Viktorica to slišala, rekla je brez vsega pomišljanja: »Naj pridejo!«

Oče se je čudil, da se je tako hitro udala, vprašal jo je, ali pozná Antona, da zastonj ne pridejo; ali Viktorica je ostala pri svoji besedi in rekla še očetu, da dobro pozná Antona Šimljeveca, da je vrl mladenič. (Dalje prih.)

vice ne dopuščamo. — Ali krivici bi odprli vrata, ako bi se dali cepiti po društvi, kakoršna je »Concordia«.

V očigled vsega tega, posebno pa nasproti čutilom, nepoštenim manevrom naših nasprotnikov, moramo torej biti edini, vsi, kakor en mož, ne pustimo sovražniku, da bi napravil nered v naših vrstah, posebno zdaj, ko se bližajo nove volitve. Ostanimo zvesti po naših pradedih podedovanim lastnostim: zvesti ostanimo našej starej veri, našemu cesarju in našemu milemu narodu. Priporočam vsem nazočim, da ta zdrava načela vedno povdarjajo in širijo in svoje rojake vedno spodbujajo k slogi in delavnosti v tem zmislu. — S tem odprem današnje zborovanje in vabim pred vsem g. podpredsednika, da nam poroči o denarnem stanju društva — G. podpredsednik Mandić na to omeni, da si šteje v posebno dolžnost, da pozdravi nekatere nove ude, ki so iz daljnega kraja, iz sredine Istre prišli k občenemu zboru, si šteje v dolžnost, da te vrle može še posebno omenja in da predlaga zboru, naj jim zakliče krepki »Živio«, kateremu povabilu se je zbor navdušeno odzval.

Potem prečita g. M. Mandić na drobno letni račun, iz katerega je razvidno, da je imelo društvo lansko leto f. 158.41, dohodkov in f. 159.35.50, stroškov. Društveno premoženje pa iznaša še f. 216.37.

Denarničar omenja na dalje, da je letos le iz Istre pristopilo 137 novih udov, kateri so vsi plačali svojo letnino in spodbujala nadalje vse poverjenike, da pridno izterjajo letnino, ker letos bode treba posebno dosti denarja, tudi naj bi rodoljubi posnemali Kastavce, kateri so društvu darovali 20 gld. Po končanem tem poročilu vpraša predsednik, ali ima kedo kaj opaziti ali predlagati glede računov; ker se nobeden ne oglasi, vpraša ako zbor odobri račune, kar je zbor tudi enoglasno storil.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

Notranje dežele.

K seji poslanske zbornice državnega zbora 30. januarja ni bilo nobenega poročevalca v časnike, in sicer zaradi tega, ker je v zadnji seji poslanec Schönerer v svojem govoru vse časnikaštvo razžalil. Zborničin načelnik je zaradi tega Schönererja posvaril, a on je temu ugovarjal, načelnik pa svaritve ni preklical. Potem se je pričela razprava o kongru; oglasilo se je mnogo govornikov, in so se govorniki obeh strank izrekli za predlogo, le nekoliko levičarjev je pobijalo nekatere določbe. Naučni minister je izjavil, da ga veseli, da je zbornica tako složna za predlogo; tudi škofje se niso izrekli zoper njo in finančna uprava se je izjavila, da je potrebna. Država sicer ne more prevzeti vseh bremen, katere je priporočil odsek, in mora le želiti, da se polagoma vedno bolj in bolj ustreza potrebščinam tako, da se od leta do leta zvišujejo poboljški, nasvetovani od dotičnega odseka. Glavna stvar je določitev dohodkov duhovščine, ker le tako je mogoče postaviti temelj za kongruo in tedaj za plačila, katera ima dajati državna uprava. Za resolucije se vlada ne more brigati, ker se tukaj ne more rešiti prashanje o verskem zalogu. Z škofi se je o tej zadevi vlada dogovarjala. Poslanec Vojnovič je predlagal, naj se vladi naroči, naj enako predlogo poda za duhovščino grške pravoslavne cerkve v Dalmaciji. Potem se je sprejel sklep obravnave in sta se izvolila poslanca grof Clam in Kraus za glavna govornika.

V seji proračunskega odseka je 29. januarja nasvetoval poslanec Heilsberg resolucijo, glede prevredbe kmetijske šole na Dunaji. Poslanec grof Clam je temu pritrdil in opomnil, da se je štedilna komisija izrekla za to, da se ta visoka šola popolnem odpravi. Poslanec Heilsberg je vsled tega odstopil od svojega predloga.

Narodno-gospodarski odsek državnega zbora je 31. januarja soglasno sprejel predlog poročevalca Halvicha, naj se vladi naroči, da o priliki ponovitve pogodbe z Ogersko poda načrt zakona, po katerem se ima pretresti red o carini in državnem samostitru. Vladni zastopnik je temu pritrdil.

V odsekovej seji poslanske zbornice je 31. januarja govoril grof Taaffe o predlogu zoper socialiste ter rekel, da je vlada spoznala za svojo dolžnost, podati obe predlogi, ker je treba odvzeti nevarnosti,

ki prete javnemu blagostanju iz socialističnih teženj.

V Dunajskem Novem mestu, temu ni še tako davno, užgali so anarhisti dinamit. Policija je pozvedela, da se je tega hudo delstva udeležil dvajsetletni koroški kovač Tiefenbacher ter ga vsled tega zasleduje. Ali ptiček se je neki umaknol na Švicarsko s ponarejenim potnim listom.

Pri volitvah v budojeviško trgovinsko in obrtniško zbornico so prvičrat in to prav sijajno zmagali Čehi, izvoljeno je bilo 22 Čehov in le 2 Nemca.

Vnanje dežele.

Nemško pomorsko podjetje je — vsaj za nekoliko časa — v morje palo. Dotična parniška komisija je zavrgla ves predlog z 14 glasovi proti 7.

Na južnem Ruskem se je porodila posebna verska stranka mej judi; ta verska družba se imenuje »Novi Izrael«, ter se strogo opira na stari testament; zavrgla je sedanje judovske verske obrede ter se bolj približuje kristijanskim. Eden prvih oznanjevalcev te vere je bil dr. Rabino-vič iz Kišeneva, ali fanatični judje so ga zavratno umorili.

V francoskem senatu je bil 2. t. m. zopet Seroyer z 172 glasovi izmed 209 izvoljen za načelnika.

Švicarski zvezni svet je dobil iz necega švicarskega mesta pismo, v katerem se mu naznanja, da se v malo dneh švicarske zveze »narodni dom« v zrak sprši. Enako pismo je dobilo tudi vodstvo »British Museum« in poštno vodstvo v Londonu. Da se je v obeh krajih storilo vse mogoče za varstvo teh veleimenitnih poslopij, tega nam ni treba omenjati. Vidi se pa iz tega neskončna predrznost anarhistov, ki hočejo svojo vlado postaviti na razvalinah človeškega dela, človeške blagosti, to je grozno, to je peklensko!

Italijani se pripravljajo, da zasedejo Masauah, tako poročajo italijanski časniki in mi jim popolnoma verujemo ter smo prepričani, da se to zgodi v malo dneh, tudi jim tega ne bo nobeden branil, ker je očitvidno, da je italijanska vlada z angleško v popolnem soglasji. Angleži zdaj Italijane potrebujejo, in Italijani so uže navajeni in razvajeni, da brez spoštovanja mejnarodnih pravic segajo po tujih deželah; sram jih še nikoli ni bilo, česo prav po roparski in s tujo pomočjo kaj pridobiti. Kako nemoško so delali z Avstrijo, to je predobro znano. I še le te dni so enako nepošteno postopali s Turčijo. Uže zadnjič smo namreč omenili, da so nanaglomali zasedli Beilul, in sicer brez vsacega vzroka, le zato, ker se po doželah tako lačni, kakor izstradan volk po ovcah. Beilul pa je turškega sultana lastnina in te lastnine se Turčija ni nikoli odpovedala. Očitvidno je tedaj, da se Turčija temu ropu mora upreti z vso odločnostjo in vso silo; razpor mej Italijo in Turčijo je tedaj neizogibljiv in tako se pravlahko pripeti, da zopet pride na površje turško prashanje, prekriža vse račune sedanje evropske politike ter krvava svada strese glavo nad vso Evropo.

Iz Rima se 2. t. m. poroča: Italijanska ekspedicija se v dveh dneh izkrci v Masauahi in tam razvije italijanski prapor. En oddelek vojakov se potem napoti dalje v Asab. Italija posede vse obrežje od Asaba do Sudekina, kamor se — po dogovoru z angleško vlado — pošlje druga italijanska ekspedicija, ki je za to uže pripravljena.

Turška vlada je uže poslala vsem velevladim okrožnico, v katerej protestira zoper zasedenje katere koli luke na ru-dečem morji.

Turška vlada je neki uže sklenola poslati vojake v Sudan, poveljnik tej vojski bode znani Muktar paša. Ta vojska se utegne obrniti proti italijanskemu seganju v dežele, ki so pod vrhovno turško oblastjo.

Iz Sudana se poroča, da je 30. januarja angleška prednja vojska dospela sedem milj od močnih utrd pri Birti-ju; Earle upa, da 3. t. m. sovražnika napade v njegovih utrdah.

Mej francosko-kitajsko vojno so se pomorski roparji prav v onih krajih, kder imajo Francozi največ posla, to je: blizu Tonkin a, strahovito pomnožili, a bili souže svoje politično društvo »Edinost«, v

popolnoma uničeni, uničili pa jih niso Francozje, ampak — Kitajci! Kitajska vlada je namreč zoper nje poslala šestnajst vojnih ladij, ki pa niso bile podobne vojnim, ampak trgovinskim ladijam; te ladije so okoli Tonkina sem ter tja plule; morski roparji, misleč, da so trgovinske ladije, lovile so jih, te so bežale v morskoožino, tu pa jih zajele, od vseh strani napale in skoraj vse uničile, 3000 morskih roparjev je poginolo, 30 je bilo vjetih. Morskih roparjev glavar Von-Ah-Gong, ko je videl, da je vse zgubljenost, razpršil je svojo ladijo in sebe v zrak.

DOPISI.

Iz Bazovice, 29. januarja. — (Figova cikorkja, in nje pristaž imenitni Žerjal). — Draga »Edinost« v malih dneh si uže mnogo zvedela iz naše vasi, ali o figovej cikorkji ne še besedice. Marsikdo se bo čudil, ko bo čital, da tudi pri nas imamo šnopsarske cikorkjaše, in ne le pri nas, temuč tudi v bližnji Gropadi je uže pridiral Žerjal z svojo gardo smešljive Cikorkje in tudi tam podkupil nekoliko ljudi, kakor tudi pri nas, ali kakor sem slišal, ti se niso še vpisali, ampak le pri nekej večerji od Cikorkje so bili povabljeni, ker so obetali vsakemu po 25 gld., ako se v Cikorkjo vpišejo, in tam so jim tudi v glavo zibvali, da to društvo bo le za njih korist in da tisti Kranjci, ki njim živež jemljejo, bodo morali iz Trsta. Prašam pa jaz Cikorkjaše in one Furlane, koji našim okoličanom po fabrikah kruh iz roke kra-dejo in koji našim okoličankam mlekarije tarejo, ali tudi one odpravijo, ker oni gotovo več škodujejo našim okoličanom, nego poštene Kranjci, koji so v Trstu največ štacunarji in razni drugi trgovci, za kar se naši okoličani nikdar še brigali niso. Omeniti moram, da prav v onej gostilni, kder so bili Bazovčani in neki Gropajci od cikorkje povabljeni namreč, da se vpišejo v šnopsarsko cikorkjo, bil je vmes tudi nek Bokalič, rodoma Kranjec, ki zdaj pridno dela za figovo cikorkjo. Ko pa stopi v gostilno nek gospod iz Bazovice in vidi to Cikorkjevo gardo pri mizi, mej kojimi so bili neki iz Bazovice in iz Gropade ter jih pozdravi: o, dober dan, kako je kaj s Cikorkjo, odgovori mu gosp. Bokalič: »mi nismo od cikorkja, mi smo ga od Konkordije, in mi ga bomo strila vse Kranjce preč s Trsta«. Tedaj boš brš moral iti ti najprvi, ker si Kranjec, odgovori mu doti. Bokalič pa ni besede več spregovoril ne o cikorkji ne o Konkordiji, povedati moram tudi, da se je zgodilo v Trstu.

V nedeljo dne 25. t. m. če tudi je bila velika burja, vse enako je prifrčal k nam dobro poznani cikorkjaš od sv. Ivana in tukaj se je ustavil v nekej gostilni, prišel je gotovo obiskat svoje prijatelje, one, kojim so v Trstu za pijačo plačevali in nagovarjali, da se v cikorkjo vpišejo in da bi se še kak novi ud dobil, ki bi se gnijele cikorkji prodal. Ali tiček se je varal, vse mu je spodletelo, precej zvečer se je nabralo v to gostilno mnogo ljudstva, nekateri so prišli nalašč, ker so zvedeli, da je glasoviti Cikorkja Žerjal tukaj, bili so tudi iz bližnjih Padrič in iz Gropade tukaj.

Ko pa je začel Žerjal o lažnjivej cikorkji govoriti, začelo se je ljudstvo na vsa usta smijati in ga za norca imeti, nekemu kmetu je kazal tudi pravila od cikorkje, ali kmet mu je odgovoril, da kar pišejo, da ni nič res, in da s tem oni ljudi love. Ker pa cikorkjaš ni mogel ljudstvu več odgovarjati, vzel je pravila, in šel z njimi v neko stranišče in jih še en parkrat prečital, da je potem, ko se je vrnil, znal kaj več o cikorkji pridgovati. Ali ljudstvo se mu je zmiraj bolj smijalo in ga za norca z lažnjivo cikorkjo vred imelo. Kazali so mu nekateri celo »Edinost« in »Jurja s pušo«, na kojem je bila Veržota in s tem še boljga vjezili. Ker pa je Žerjal videl, da s cikorkjo tukaj nič ne opravi, in da se mu ljudstvo zmiraj bolj roga, pobasal je svoja figova pravila, in pobrisal prav dobro oštet za njega trud. In da ni tako hitro pobrisal, gotovo bi bilo kaj palo po figi.

Onim Bazovčanom in Gropajcem, koji so ovi dan v Trstu na račun lažnjive cikorkje pili, z namenom, da se vpišejo v cikorkjo, uže zdaj naznanjam, naj se naglo poslovo od lažnjive in preliznjene cikorkje, koja nenamerjava družega, nego da bi slovenske okoličane pod svoje renegatske peruti spravila, in narodnjake, ki se za naše pravice potezajo potirala, in iz deželnega in mestnega zbora vrgla. Ako bodo oni, koji so na račun cikorkje uže pili, kaj zanjo agitirali, ali se vanje vpišejo, naznanim jih kesneje v »Edinosti« z imeni.

Zatorej pozor okoličani! kadar se vam približa ona deputacija gnijlih fig od šnopsarske cikorkje, pokažite jim naravnost zobe, in pošljite jih v Abruzzo, ker cikorkija tukaj nema posla. Mi okoličani imamo njih svoje politično društvo »Edinost«, v

kojem so sami omikani pošteni narodnjaki, koji delujejo in se potezajo za svete naše pravice in te moramo poslušati, posebno zdaj, ko se bliža čas volitve, moramo večkrat list »Edinost« v roke vzeti in se onim, koji ga nemajo, ponuditi, ako hočemo, da končno zmagamo. Ali slušati ne onih šnopsarskih cikorjašev, ki za glazek špirita prodajo sebe in svojo domovino za grizlim Italijanom, potem pa nam hočejo še v glavo vcepiti, da bode figova cikorja delala za naše pravice. Dragi čitatelji, kedar ste li čitali v katerem listu, da bi se Mauroner ali glasoviti Rasković in sploh vsi oni, ki za cikorjo agitujejo, za slovenske pravice potezali? Ali ne bi se ti go-spodje nam v obraz smijali, ako bi okoličane za par stotakov pokupili. Zatorej, okoličani! narodnjaki, vas še enkrat opominjam, vzemite list »Edinost« večkrat v roke in jo eden drugemu ponudite, in kder vidite, da se vam prikaže kakšna cikorjeva figa ali vrzota, ki bi vas na cikorjo napeljavala, dajte mu kar mu gre. Opazovalec.

V Divači, 28. januarja 1885. — Gospod dopisnik »S Krasa« je svojo pisateljsko spretnost v to porabil, da je v 7. številki cenjene »Edinosti« nas Divačane zaradi slabih poti okregal, ter nas pred svetom kot strastne kvartaše označil. V pojasnenje stvari naj služi to le: Čudne — da! prečudne so poti šloveške! Kdo bi mislil, da dobi uboga šloveška para na kratkem potovanju po slem Krasu snovi za ostro časnikiarsko peró.

Neverjetno, a resnično! Gospoda dopisnika je gotovo neka slutnja vodila, ko je bredel po strmih in žlebastih poteh, ker drugače bi si bil izvestno za svoje potovanje na Škoflje itd. in nazaj skladovno cesto izbral, ki je v boljšem stanju od občinskih poti. A pustimo njegovo potovanje! Občinske poti so v resnici slabe, a tega nismo Divačani krivi.

Gospod dopisnik naj se potruži v slavnega županstva pisarnico v Naklo, ter si ogleda razdelitev občinskih poti. Uvidi, da je ta razdelitev napačna, povsem nepraktična, ker po tej razdelitvi imena katastralna občina vzdrževati in popravljati poti, ki segajo v področje druge katastralne občine.

Ko bi pa razdelitev povsem prava bila, poprijeli bi se mi Divačani svojih poti takoj in jih tako vzdrževali, da bi one vsem drugim potem v vzgled služile.

A ker ni takó, kakor želimo, zato smo primorani vse poti zanemarjati. Ko je g. dopisnik svojo »via crucis« srečno dostal, prišel je v neko Divaško gostilno, da se po prestatem naporu okrepča. A glej nezgodel Divačani sede pri mizi; nekateri kramljajo, a drugi se s kvartanjem radujejo. »Mesto, da tu sedite, ter se s kvartanjem bavite, popravljajte raje svoje poti, da si v prihodnje glave ne razbijete«, misli si g. dopisnik pri tem prizoru.

Čuden slučaj! G. dopisnik se prej muči po naših slabih poteh in koj na to nas zasači pri premetavanju kvart. Mogoče, da smo tisti dan nekateri Divačani kvartali, a ne, da bi svet mislil, da smo Divačani hudi kvartaši — morda celo kozaki. O ne! nikakor ne!

Ljndje smo — trpini — ki delamo za žive in mrtve, da se preživimo in druge vzdržujemo. Če si pa časi kako nedolžno igro izberemo, da se pri njej razvedrmo, nam tega ni zameriti. V drugo, g. dopisnik, zatislnite pri takej priložnosti eno oko in mislite si: »To mi ni mari, naj se svet raduje, kakor hoče«.

Vsaj dobro veste, da se vse božje stvari po prestatem delu rade malo poradujemo. Priporočamo vam torej g. dopisnik, da ne zabavljate več zoper naše poti, ker poprava naših poti je naša skrb a ne Vaša. Tudi našega dela v gostilni ni treba razglašati, ker če hočete take reči svetu praviti, bode imeli dovolj opravila, gredeč od gostilne do gostilne, od vasi do vasi.

Več Divačanov.

Iz Solkana, 28. januarja. — Kakor je bilo v št. 7. cenjene »Edinosti« javljeno, priredila je naša čitalnica 25. jan. jako lepo veselico. Beditel kakor tudi ples bila sta močno obiskana. Goriški rodoljubi so bili pri tej besedi v velikem številu zastopani, mej temi prav odlični gospodje. Tudi iz drugih krajev, namreč, od slov. društev so bili zastopani. Prostor, kder je bila veselica, bil je z svojim pripravnim odrom jako lepo okrašen, in vse je bilo v najlepšem redu. Program te veselice se je vršil na občno zadovoljnost. Kaj ne bi se bil, saj so ga imele najboljše moči v rokah, ki so žele tudi veliko pohvalo. Posebno pa igre so napravile pri občinstvu mnogo smeha in zadovoljnosti.

Programa in izvrševateljev te besede ne morem popisati, ker bi vzelo preveč prostora. Le toliko moram izreči, da Solkanska čitalnica sme biti ponosna na to besedo, in na njene izvrševatelje.

Po besedi je bil jako živahen ples, ki je trajal do zjutra. S to besedo si je pridobila naša čitalnica veliko zaupanje in čest, za kar pa naj ne pozabi, da nam v

kratkem zopet napravi take veselice, kajti le z delovanjem je življenje in obstanek narodnih društev.

Solkanska čitalnica, ki obstoja uže osemnajst let, dala nam je uže mnogo jako lepih veselice in ohranila nam gotovo narodno čast. Toraj na noge Solkanci. Čez dve leti, ako nas Bog ohrani, bode mo slovesno praznovali 20 letnico obstanka naše narodne čitalnice in s tem pokažemo, da smo zvesti sinovi naše majki Slavi.

Domoljub.

Od Malenedelje spodje Štir-ske, dne 28. prosinca. — Spet smo nastopili novo leto, prijatelji in znanci so si voščili: Zdravo veselo novo leto; leto katero ima morebiti v sebi še dosti skritega, marsikatega pobere grenka smrt, sploh rečeno, veliko se mej letom izpremeni. — Nas Slovence čaka huda volitvena borba ob času volitev državnih poslancev, katere se bodo kmalu vršile; zato pa se imamo uže sedaj dobro pripravljati, da ne propademo, ker ako bi naša sedanja večina t. j. konservativna stranka, ostala v manjšini ter zopet splezali do krmila liberalci, potem bi nasprotniki vse žmle napenjali, da nas zatro — Može, ne dajte se zapeljati — za nobeden, bodisi kakoršen koli dar, kateri bi se vam ulegol ponujati; spomnite se, da ste sinovi »Slave«, pokažite svetu, da se biva pri Vas narodna zavest, ob času volitve — Svoji k svojimi! — Dal Bog, da bi bilo to leto za nas srečno, narodu koristno in kmetijskemu stanu vsaj nekaj pomagano. Imamo prežalostnih izgledov, kako žalibog propada kmetijski stan dandanašnji, lepe, nekaj bogate kmetije, propadajo leto za leto, na mesto njih se množe kočarji, (bajtarji) kateri si kupujejo kose raztrgane kmetije, da si na njih koče gradijo. Če pojde to tako zmlrom dalje, v kratkih letih bodo le redke kmetije na trdnih tleh, a drugi pa večidelj sami bajtarji, in siromaki. — Nekaj so krive slabe letine, nizka cena zrnju, in druge elamenarne nesreče.

Sedanje dedno pravo naj bi se predrugačilo, previsoka vpenitev gruntov (zemljišč) bi se imela znižati, zabraniti ženitovanje nemanicev, ker taki prej ali slej pridejo na rame občinam, da jih rede, ostrejšje kazni za zločine, in drugega več. — Imamo pa nado, da se poslanci prepričajo, kde in kaj je treba prenarediti, ter se vsaj nekaj iz lastnih izkušenj uverijo, da se reši kmetijski stan, in sklenejo koristnih postav.

Proti koncu starega leta, na Štefanovo, so v Vučej vasi na murskem polje ubili Kovačevega sina pobalili, nekaj pa njih ranili.

V Slavatinob, fari sv. Jurija na Ščavnici, pa so neko jutro tudi še starega leta našli mrtvega mlinarja ne daleč na travniku g. Košarjevega mlina, kder je uže več let mlinarsko službo opravljal, tudi uže več let izdelaval nek mlatilni stroj, a žalibog da je bil poklican iz tega sveta, predno je bila za rabo mlatilnica — brščus je bil od zime in mrtvouda zadet.

Vreme se je bilo proti koncu min. meseca zelo izpreverglo, bilo je gosto sneženje, z dežjem vied, večidel oblačno in mokro. Z nastopom novega leta se je začela suha zima, dne 11. t. m. pa prišel po noči južni veter prav mrzel, dopoldne se je toliko ogrelo, da se je jelo topiti, zvečer pa je bil uže dež, tako tudi naslednji dan, in pozneje dni tudi dež in sneženje, sploh oblačno; 24. po noči spet sneg, jasno in suha zima. K. B. . .

Domače in razne vesti.

Odlikovanje. Cesar je policijskemu svetniku v Trstu, Filipu Rosiju v pripoznanje njegovega mnogoletnega, zvestega in izvrstnega službovanja podelil naslov in značaj vladnega svetovalca.

Zora puca, bit će dana! Na ta lep rek smo mislili, ko smo prisustvali v soboto prekrasnemu koncertu društva »Zora« iz Sv. Ivana. Od kar sta rajnki Piano, in kesneje velik naš skladatelj Hajdrih, delovala v okolici Tržaške, posebno pa pri Sv. Ivanu, kder je padla prva iskra narodnega probujanja v okolici Tržaške, od tistih časov sonaši vrli Svetolivanci nekako omolknoli, več let se je prav malo slišalo o Svetolivancih. — Še letansko leto so nekateri vrli možje Svetolivanski osnovali obrtniško društvo in iz tega se je kmalo tudi izcimilo pevsko društvo »Zora«. Olá društva sta uže več časa tiho in dobro delovala. — Njihova korist pa se je še le pokazala, ko je vrag v podobi neke cikorije začel sejati luliko po okolici. — Ta napad na čast in poštenje naših okoličanov je obe imenovani društvi, posebno pa »Zora« spodbudil k uprav navdušenemu delovanju, in v primerno kratkem času so nam Svetolivanci pokazali, kaj vse morejo naši okoličniki, ako hočejo in se potrudijo. V soboto je torej imela »Zora« koncert v dvorani Rosetti; vreme je bilo slabo, dež je bil, kakor iz škafe, ali pri vsem tem so se bili na-

polnili prostori uže pred začetkom veselice; bilo je okolo 600 ljudi, večinoma Svetolivancev in drugih okoličanov. Predsednik Zore, gosp. Udovič je v kratkem govoru pozdravil nazoče goste, precej za njim pa je nastopil 50 mož štejoči zbor »Zore«, (pevci so bili večinoma v narodnej prekrasni obleki). Peli so pod vodstvom g. Stelčla z precizno in uglajeno, da se je vse žudilo. — Nastopil je potem podpredsednik društva, gosp. Negodé, prosti okoličanski posestnik in govoril je tako lepo, navdušeno, da je srca vseh omeheal in da smo se morali iz srca veseliti nad takim govorniškim talentom. (Govor prinesemo prihodnjič). Navdušenje govornika je rodilo navdušenje v srcih poslušalcev in ko je končal govor, je občinstvo frenetično govornika klicalo dvakrat na oder. Največi entuzijazem mej občinstvom pa je zbudil mešan zbor; 30 dičnih okoličank v pitoresknej narodnej opravi v prvej vrsti, za njimi pa 50 pevcev — uže sam nastop je občinstvo kar očaral, kaj pa še petje »Slovanske«, katero je zbor tako dobro pel, da jo je moral dvakrat ponavljati. — Slišali smo tudi izvrstno deklamacijo »V peličnej noči« Gregorčičovo, katero je okoličanka gospica G. kaj krasno deklamovala. S kratka: petje, goveri, deklamacija, vse to se je vršilo tako lepo, da smo dvorano zapustili do kraja zadovoljni in da smemo trditi, da je bila ta morda najlepša in najpomembnejša letošnja slovenska veselica v Trstu. — Ta veselica, pa je tudi najlepši odgovor na rogoviljenje plačanih cikorijevcev, ki so se s posebno slastjo vrli na Sveti Ivan. — Sobotna veselica naj jim bode dokaz, da so Svetolivanci ponosni na svoj rod, in da ne bodo tudi v bodoče pustili do sebe kupljeni slepotom. Materijalni uspeh veselice je bil tako dober, da si more »Zora« zdaj precej naročiti krasno svilnato zastavo. — Moralni uspeh pa je bil ta, da se je »L'Indipendente« kar zvijal od jeze, in celo po policiji kričal, češ, zakaj da je pustila, vibrati slovensko zastavo v vrtu Rossetti, in da se je pri Sv. Ivanu narodna stvar tako unela, da se zdaj vse, kar je poštenega in vrednega zbira okolo obeh narodnih društev Svetolivanskih. — Živila torej »Zora« živili svetolivanci, v prvej vrsti pa svetolivanska narodna dekleta!

Tržaške novosti:

Slovanska čitalnica v Trstu bode imela v soboto dne 7. februarja t. l. veliki ples in se vrše v ta namen lepe priprave po katerih soditi bode ta zabava izmed najkrasnejših v Trstu. Pričakuje se za tega delj mnogo odličnega pozvanega občinstva in nadejati se je, da se bode vsak društvenik podvzval po svojih silah pomoči, da bode ta ples za uzor vsem drugim. —

Veliki ples delalskega podpornega društva dne 7. t. m. v gledišču Fenice obeca biti velikanski; skoro vsa osebno vabljen visoka gospoda je obljubila, da obišče ples, povabilo se je potem s posebnimi vabilii še kakih 800 bolj odličnih Tržčanov in navadnih vabil se je razdaljo okolo 2000. Gledišče bode krasno dekorirano, v ta namen sta se nalašč na Dunaj naročila velika kipa cesarjevi in cesarjvine. Sodelovala bode pri veselici ta le društva: Društvo »Tržaški Sokol«, z damami v raznih narodnih opravih, »Slovanska Vila« iz Skednja, »Zora« iz sv. Ivana se ženskimi zborom (vsi v narodnih oblekah), potem pevski zbor rojanski in pevsko društvo tržaško »Prešeren«, skupaj do 140 pevcev in pevkinj. Kolo se bode plesalo nekoliko pred polnočjo. Po vsem soditi, bode ta ples velikanski in prekosi vse druge letošnje enake veselice v Trstu. Vredno je torej, da si pridejo ta ples pogledati tudi rodoljubi iz dežele. Ustopni listki se dobivajo v društvenem uradu, pri g. F. Žitku, Corsia Stadion št. 1, in zadnji dan pri denarici gledišča Fenice.

»L'Indipendente« v podobi vabljuje sirenne spravil se je tudi na trgovske pomočnike, kateri so večinoma Slovenci. Ti namreč numeravajo ustanoviti posebno podporno društvo mej seboj; ali »L'Indipendente« to odsvetuje ter jih vabi, najrajše vstopijo v »Societa Operaia Triestina«. To bi bilo maslo za Iredentarije! Toda naši trgovski pomočniki se gotovo ne bodo zmenili za Iredentarsko sirenno in boljše je, da si osnujejo svoje lastno društvo, nego pa da se vpišejo v »Operajo« ki je zavod za širjenje lahonstva, in kder ni obstanka nobenemu zvestemu Slovenen in Avstriju. Mi torej opominjamo trgovske pomočnike, da ne poslušajo glasa Iredentarske sirene. Kaj v društvo bode stopili, katero prepoveduje celo avstrijsko uniformo na svojih plesih!

Na cesti zbolel je 20letni fakin Otilij P. iz Trsta. Našli so ga na zid naslonjenega pri lekarni »Rondolini« v strem mestu.

Kaplja zadela je 21letnega mornarja Dom. Š. iz Lloyovega parnika »Milano«. Nesrečnika so našli v holnici.

Nesreča. 60letni Krištof A. iz Furlanije, je predvčeranjem popoldne padel z voza ter si deano nogo zlomil. — Na

tukajšnjem kolodvoru pripetila se je v nedeljo večer nesreča, koja posledki bi bili lahko strašni. Ko je nek vlakovodja premikal tvorni vlak, je prekasno zavrl kola tako, da je vlak 1 i pol metra daleč čez ozidje zdrdral. Malo je manjkalo, da nij šel cel vlak na cesto, ki pelja v Barkovijo. Vlakovodja je še o pravem času iz stroja poskočil, ter se s tem obvaroval večje nesreče.

V pijanosti. 50letni Peter L. fakin iz Trsta, se je v nedeljo večer tako nasrkal božje kapljice, da nij mogel več naprej. Našli so ga ležati na tleh. Imel je rano nad levim očesom, gotovo je tako nesrečno padel. Morali so ga nesti v mestno bolnico.

Splahen konj. V soboto popoldne se je splahil v težak voz vprežen konj v ulici Corsa Giulia. Nesreča nij se pripetila, ker so konja prišli v ulici Rapicelo.

Prebivalstvo v Trstu. V Trstu se je v letu 1884. rodilo 5085 otrok, v letu 1883. rodilo se jih je 5107, dakla v letu 1883. 78 porodov več. Dvojčkov se je rodilo 63. in 1 porod trojčkov. Mrtvih porodov je bilo 363. napram v pretečenem letu 344. Tolklo porodov pride na 148.245 prebivalcev. (Izvezni vojak).

Policijsko. Tatvine so v Trstu na dnevnem redu. G. Francu Z. našemu prijatelju je bila vkradena zimska suknja v vrednosti 35 for. iz njegove prodajalnice. Tatov še niso prišli. — Pijanci Lorenc D. 39letni fakin iz Trsta je bil radi nesposobnega obnašanja proti javnim stražam prijet, tako tudi Ferdinand C. 31 let star iz Trsta, ker je v kavani »All'Aurora« na starej mitnici razbil neko mramorjevo mizo. — 19letni mornar Matevž C. iz Bakra je bil prijet od javne straže v ulici Krosada, ker je ene blače vkral. 23letni potepuh Jože B. iz Kamnika in nek trgovski pomočnik Jurij S. iz Trsta sta bila včeraj zvečer prijeta na korzu, ker sta mimogredočim preveč globoko v žepu posegla.

Statistično iz Lokve na Krasu. V duhovnji Lokva se je narodilo v minolem letu 18 otrok moškega in 30 ženskega spola, skupaj 48; zamrlo je 20 moških in 30 ženskih, skupaj 50, tedaj sta 2 več umerla nego se jih je rodilo. — Poročenih je bilo 10 parov.

Kojščanski rodoljubi priredé v soboto 7. februarja velik ples v krasno okrašenej dvorani g. Fr. Mariniča. Začetek ob 7 uri zvečer, vstopnina 1 gl. — K obilnej udeležitvi vabi veselilni odsek.

Vabilo k venčku, kateri napravi čitalnica Postojnska v zgornjih prostorih Doxatove gostilne v nedeljo 1. februarja 1885. Začetek ob 8. uri zvečer. K plesu svira otelek gledališnega orkestra iz Ljubljane. Vstopnina za ude 50 kr., z rodbino 70 kr.; za neude 80 kr., z rodbino 1 gl. K temu venčku najviljudneje vabi. Odhor.

Vabilo k veselici, katero priredi senožeska čitalnica dne 8. svečana 1885. v prostorih gosp. Mušiča. Spored: 1. Tombola. 2. Petje 3. Ples. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina za ude: oseba 20 kr.; za neude: oseba 30 kr. K tej veselici vabi viljudno. Odhor.

Puljska čitalnica priredi 7. t. m. svečano veselico — besedo s plesom — v spomin Valentinu Vodniku, v dvorani restavracije Apollo. Spored: 1. Naprej, godba. 2. Slovan, možki zbor. 3. Slavnostni govor. 4. U boj, možki zbor. 5. Domovina, deklamacija. 6. Kje dom je moj, svira godba. 7. Jadransko morje, možki zbor. 8. Oj Banovci, godba. 9. Gluh mora biti, burka v jednom dejanji. 10. Ples. Odhor.

Hrvatska čitalnica u Kastvu pozivlja na društveno zabavo, koja će se obdržavati dne 11. Velj. o. g. sa sledećim programom: 1. Predstava. 2. Deklamacija. 3. Pjevanje. 4. Tombola. 5. Ples. — Ulaznina za osobu 1 f. za obitelj 1 f. 50 novč. — Darovi primaju se sa zahvalnošću: Čisti prihod namenjen je dobrotvornim svrhama. — Kastav dne 2. Velj. 1885. — Odhor.

Ljubljanski anarhisti. Poročali smo ob svojem času ljubljanskih anarhistov obsodbo, katero je izreko deželno sodišče v Celovcu, in pristavili tudi, da se je deželni pravdnik zoper to razsodbo pritožil. Vsled te pritožbe je višje deželno sodišče v Gradcu podaljšalo kazen obsojencu Železnikarju od osem na deset let teške ječe, poostrene s postom.

»Škrat«, zabavnozbadljiv in šaljiv list bode prišel s 7. februarja svoj tretji tečaj. Uredoval in izdajal ga bode gosp. Srečko Magolič, kateremu ga je dozdani ureznik preobložil s preobilim poslom prepustil. — Oblika mu bode nekoliko izpremenjena in olepšana ter stisneno tiskana. Izhajal bode vsako prvo in tretjo soboto v meseci ter prinašal na štirih straneh izvorne humoreske in druge daljše zapavne epise v verzih in prozi; dalje: komične prizore, s katerimi bode gotovo slavnim čitalnicam in drugim narodnim društvom ustrezal o snovanji zabavnih programov. Prinašal bode tudi lepe humorističnozbadljive podobe ter izvorne pesmi, dovipe in drugo zabavno drobnjavo. Za mesec januar bode odškodoval častite naročnike s štirimi prilogami. Izhajal bode

